

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D. a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: nezletilý **E. G.**
zastoupený zákonným zástupcem I. G.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2017, čj. MV-74747-6/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Za nezletilého žalobce byla dne 20. 1. 2015 podána žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 88 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“) rozhodnutím ze dne 12. 5. 2017 žádost zamítlo podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Matce žalobce byly zamítnuty žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Na území České republiky pobývala na základě přiznaného odkladného účinku žalobě. Ani otec žalobce neměl na území České republiky povolený pobyt a pobýval zde na základě přiznaného odkladného účinku žalobě. Žádost byla zamítnuta, jelikož žádný z rodičů žalobce neměl na území České republiky povolen žádný z druhů pobytů předpokládaných zákonem o pobytu cizinců.
3. Žalovaná v rámci odvolacího řízení dospěla k závěru, že aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebyla na místě. Své rozhodnutí založila na ustanoveních § 88 odst. 3 a § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ze kterých vyplývá, že pokud žádný z rodičů nedisponuje platným průkazem o povolení k pobytu, nelze žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vyhovět. Z uvedeného důvodu rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušila a řízení zastavila, jelikož zaniklo právo, kterého se řízení týká.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. V žalobě ze dne 6. 9. 2017 žalobce uvedl, že žalovaná postupovala při rozhodování v rozporu s právními předpisy, konkrétně v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a v rozporu s § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 66 odst. 1 písm. f), § 68 odst. 3 a § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“).
5. Poukázal na náleznost Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, který uvádí, že v případě přiznání odkladného účinku žalobě zůstávají odejmutá oprávnění zachována. Z jazykového výkladu vyplývá, že nezůstává pouze oprávnění k legálnímu pobytu. Naopak zůstávají zachována veškerá práva spojená s dlouhodobým pobytem, tedy i právo podat žádost o dlouhodobý pobyt pro své dítě. Pokud by bylo postupováno dle výkladu žalované, byl by žalobce nucen vycestovat, čímž by došlo k rozdělení rodiny, nebo by se celá rodina musela vrátit do země původu. Následná soudní rozhodnutí ve věci rodičů žalobce by byla pouze formální bez reálného dopadu.
6. Žalovaná nemohla řízení zastavit, pokud měla pochybnosti o matčině pobytu, mohla řízení přerušit do rozhodnutí o podané žalobě. Pro aplikaci ustanovení § 90 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu nebyly splněny podmínky.
7. Ministerstvo vnitra se nezabývalo posuzováním přiměřenosti rozhodnutí, což je jeho povinností. Žalovaná přiměřenost rozhodnutí nezkoumala ani k odvolací námitce. Nevypořádala ani další vznesené námítky, jelikož dospěla k závěru, že žádosti nebylo možné vyhovět. V tomto ohledu měla porušit ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
8. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalované

9. V podání ze dne 12. 10. 2017 žalovaná uvedla, že trvá na svém názoru, že pokud žádný z rodičů žalobce nedisponuje platným průkazem o povolení k pobytu na území České republiky, nelze jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 88 zákona o pobytu cizinců vyhovět. V tomto případě správní orgán neposuzuje přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí.
10. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Replika žalobce

11. V podání ze dne 22. 11. 2017 žalobce setrval na své argumentaci. Dle judikatury Ústavního soudu má žalobce na povolení dlouhodobého pobytu právo, neboť žalobám podaným jeho rodiči byly přiznány odkladné účinky. Restriktivní výklad žalované označil za svévoli.

V. Odkladný účinek

12. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6. 10. 2017, čj. 29 A 217/2017-38, přiznal žalobě odkladný účinek, jelikož shledal, že újma hrozící žalobci v případě nepřiznání odkladného účinku je nepoměrně větší, než újma způsobená třetím osobám. Žalobce osvědčil, že se na území České republiky narodil a jeho rodina zde pobývá dlouhodobě, jeho sestry zde navštěvují školu, on sám předškolní zařízení. Přiznání odkladného účinku rovněž nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem a žalovaná s jeho přiznáním vyslovila souhlas.

VI. Ústní jednání

13. Dne 23. 10. 2019 proběhlo v budově Krajského soudu v Brně ústní jednání. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních. V průběhu jednání bylo rekapitulováno soudní a správní řízení.

VII. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) přezkoumal ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), v mezích žalobních bodů rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
15. Žalobce podal prostřednictvím zákonného zástupce dne 20. 1. 2015 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Usnesením ze dne 16. 2. 2015 Ministerstvo vnitra přerušilo řízení do doby právní moci rozhodnutí ve věci řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky vydanému nositelce oprávnění ke sloučení rodiny (matce žalobce). Toto usnesení nabylo právní moci 19. 2. 2015.
16. Ve spise je dále obsaženo rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 3. 2015, kterým byla zamítnuta žádost matky žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (žádost byla podána dne 28. 4. 2014) a rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2016, kterým bylo zamítnuto odvolání a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrzeno (právní moc dne 12. 10.

2016). Dále je ve spise rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 11. 2015, kterým byla zamítnuta žádost matky žalobce o povolení trvalého pobytu (žádost podána 18. 5. 2015) a rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2016, kterým bylo zamítnuto odvolání a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrzeno (právní moc dne 12. 2. 2016).

17. Dne 11. 4. 2017 Ministerstvo vnitra vyrozumělo žalobce o pokračování v řízení.
18. Z obsahu spisu rovněž vyplývá, že matka žalobce pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, s platností do 19. 5. 2014. Dne 28. 4. 2014 si požádala o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a v době podání žádosti žalobce pobývala na území České republiky na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Obdobné skutečnosti byly zjištěny i ve vztahu k otci žalobce.
19. Ministerstvo vnitra rozhodlo 12. 5. 2017 o zamítnutí žádosti žalobce a neudělení povolení dlouhodobého pobytu, jelikož se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území. Žalovaná rozhodnutí změnila a řízení zastavila, jelikož dospěla k závěru, že žádosti může vyhovět pouze v případě, pokud by nositel oprávnění ke sloučení rodiny byl držitelem platného pobytového titulu. Jelikož tomu tak v posuzovaném případě nebylo, zastavila zároveň řízení, jelikož zaniklo právo, o kterém bylo řízení vedeno.
20. Žalobce argumentoval nálezem Ústavního soudu ze dne ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, který se věnoval trestní věci a v obecné rovině vyslovil závěry i ve vztahu k odkladným účinkům ve správním soudnictví. V citované věci nebyla stěžovateli povolena obnova řízení o trestném činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v rozhodném znění. Stěžovatel poukazoval na to, že správní rozhodnutí, kterým mu byl mimo jiné uložen zákaz řízení motorových vozidel, napadl správní žalobou, které byl přiznán odkladný účinek, tudíž se trestného činu nemohl dopustit. Ústavní soud tedy zejména vyložil, že přiznání odkladného účinku v oblasti správního trestání musí mít účinky *ex tunc*, má-li být efektivním prostředkem k minimalizaci škodlivých následků v důsledku vydaného správního rozhodnutí.
21. Ačkoliv výše uvedený nález lze považovat za relevantní ve vztahu k „účinkům“ přiznání odkladného účinku správní žalobě, soud v nynější věci vycházel z aktuální judikatury správních soudů, která již řešila obdobné případy jako je nyní posuzovaná věc. V této souvislosti je vhodné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, čj. 6 Azs 36/2019-19, ve kterém šlo o situaci, kdy byla za nezletilého cizince narozeného na území České republiky podána žádost v době po pravomocném rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nositele oprávnění ke sloučení rodiny a rovněž v době po přiznání odkladného účinku správní žalobě podané proti tomuto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že v takové situaci odkladný účinek fixoval situaci tak, jako by řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu stále probíhalo. Nositel oprávnění ke sloučení rodiny tedy v době podání žádosti pobýval na území na základě tzv. fikce pobytu ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (pro případ posuzovaný Nejvyšším správním soudem byla relevantní právní úprava účinná ke dni 7. 12. 2016, což bylo datum podání žádosti). Dále byl v rozsudku rekapitulován závěr související judikatury o tom, že na základě fikce pobytu nelze rozhodovat v dalších řízeních. Nejvyšší správní soud na základě argumentu *a maiori ad minus* dospěl k závěru,

že tím spíše tento závěr platí v případě, kdy cizinec na území pobývá v důsledku přiznaného odkladného účinku.

22. Ve vztahu k nynějšímu případu ze zjištěného skutkového stavu vyplynulo, že oba rodiče žalobce ke dni 20. 1. 2015 neměli povolené žádné pobytové oprávnění, ale nacházeli se v režimu fikce pobytu (v důsledku řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu). Platný pobytový titul jim v těchto řízeních nebyl udělen (došlo k pravomocnému zamítnutí jejich žádostí), přičemž se jim nepodařilo získat ani jiné pobytové tituly.
23. Vzhledem k výše uvedenému bylo dle soudu na místě postupovat obdobně jako ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, kde správní orgán řízení zastavil podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce nebyl k podání žádosti na území podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců oprávněn. Žalovaná v nynější věci vyšla z toho, že žádosti žalobce nebylo možné vyhovět z důvodu absence pobytového oprávnění u nositelů práva ke sloučení rodiny a rozhodla o zastavení řízení z důvodu zániku práva, o kterém bylo vedeno řízení. Ačkoli soud považuje za příležitý postup ten, který byl zvolen v citovaném rozsudku (tedy žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti na území), nedomnívá se, že by nyní zvoleným postupem byla ovlivněna zákonnost napadeného rozhodnutí v neprospěch žalobce. Napadené rozhodnutí totiž má svůj základ ve stejné a správné argumentaci (rodiče žalobce nedisponovali platným pobytovým titulem).
24. Vzhledem k uvedeným zjištěním správního orgánu bylo nadbytečné vypořádat v úplnosti všechny odvolací námitky.
25. Námitka žalobce o tom, že Ministerstvo vnitra mohlo přerušit řízení za účelem vyčkání rozhodnutí správního soudu, není relevantní, neboť netvrdí pochybení, které by mělo mít za následek nezákonnost rozhodnutí – žalobce v tomto směru pouze upozorňuje na možnost zvolení určitého procesního postupu. Volba procesního postupu dle § 64 odst. 1 je ovšem primárně předmětem procesního uvážení správního orgánu. Nadto žalobce neuváděl, že by se přerušení správního řízení sám domáhal.
26. Soud má také za to, že nebylo povinností správních orgánů vyhodnocovat přiměřenost dopadů jejich procesního rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto směru lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, kde je uvedeno, že *v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno.*

VIII. Závěr a náklady řízení

27. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
28. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
29. Žalobce ve věci úspěch neměl, tudíž nemá právo na náhradu nákladů. Žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu